

Бруно Бюргелъ

Старото дърво

Отъ сто години расте въ една гора старо дърво.

Право като свѣщъ се издига нагоре борътъ, покритъ гжсто съ тъмнозелени иглести листа. Когато вѣтъръ духа и се провира презъ клонитѣ му, стариятъ боръ шуми, сухитѣ клони се блъскать като че щъркели хлопатъ съ остритѣ си човки. Малкитѣ птичета кацахъ по листнитѣ кичури, напоени съ благоуханна смолена миризма, и пѣяхъ своитѣ пѣснички. Кълвачътъ чукаше, катерички подскачаха и играеха на криеница въ тъмнитѣ корони между клонитѣ.

Зиме по широкитѣ ржце на бора е натрупанъ дебелъ снѣгъ, а въ силенъ мразъ пукать клонитѣ му, укичени съ хиляди ледени диаманти. Тогава идѣха елени и сърни да гризятъ кората му, защото страшенъ гладъ ги е натисналъ. Кума лиса души съ щръкнали уши, задъ дебелия дънеръ дебне да мине заякъ, а нѣкой пжтъ нощемъ се чува гласътъ на кукумявка като плачътъ на пеленаче-дете.

Но най-хубаво тамъ бѣ лѣте, когато времето е топло и птицитѣ пѣятъ. Веднажъ додоха единъ старецъ и една бабичка и застанаха предъ старото дърво.

„Този е“ — каза дѣдото и изтри очилата си.

И следъ това огледа отъ всѣкжде дънера и опипа напуканата кора.

„Да, тукъ е!“, — извика той радостно. „Тукъ е! Колко време има отъ тогава! И колко млади бѣхме тогава!“.